

Основні мотиви та символічні образи поезії Андрія Малишка «Пісня про рушник»

7 клас

Андрій Самійлович Малишко
(1912-1970) - неперевершений
український поет-пісняр,

- перекладач,
- літературний критик.

Слово про поета

Віршує він не нишком-тишком,
У нього як вогонь слова,
Тому й народ пісні Малишка
Душею залюбки співа

Народився А.Малишко
1912 р. в місті Обухові на
Київщині й був
найменшим з одинадцяти
дітей.

Батько славився як
справжній швець-віртуоз.

*Привіт тобі, чесний
сільський чоботарю,
Мій батьку далекий,
старий кожум'яко!*

Мати Ївга Базилиха, як
звали її по-вуличному,
знала безліч пісень. Від
неї - глибоке відчуття
народної пісні.

Батьки Андрія Малишка

Ївга Остапівна

Самійло Микитович

ОСОБЛИВІ СТОСУНКИ СКЛАЛИСЯ З МАМОЮ.
Слухаючи сумні мамині пісні, Андрій складав
іноді свої щасливі закінчення до них.

*Можливо, саме в цей
час і народжувався
майбутній поет?*

Школа навчила любити поезію. Учитель Яків Іванович Козленко усіляко заохочував здібного учня до перших проб пера.

Ще одним яскравим враженням дитинства були обухівські бандуристи, до яких часто навідувався.

«Той незабутній вогонь батьківської хати, де вперше почув я думи Великого Кобзаря, материнська пісня, ласкава і сувора, - вигодували і випестили мене, дали душевний гарт і радість на все життя», - так визначив поет витoki свого таланту.

А далі було навчання в медичному технікумі, потім - на літературному факультеті Київського інституту народної освіти. Деякий час учителював.

Муза Малишка зміцніла в роки Другої світової війни. Він працював військовим кореспондентом у газетах, часто їздив на фронт. Його найголовнішою зброєю стало слово.

Андрій Малишко – студент

Після війни А.Малишко - наймолодший перший заступник голови Спілки письменників України, редактор журналу «Дніпро», лауреат Сталінської премії. Твори поета вивчали в школі. Влада схвалювала його творчість, вимагала лояльності. Іноді доводилося йти на поступки.

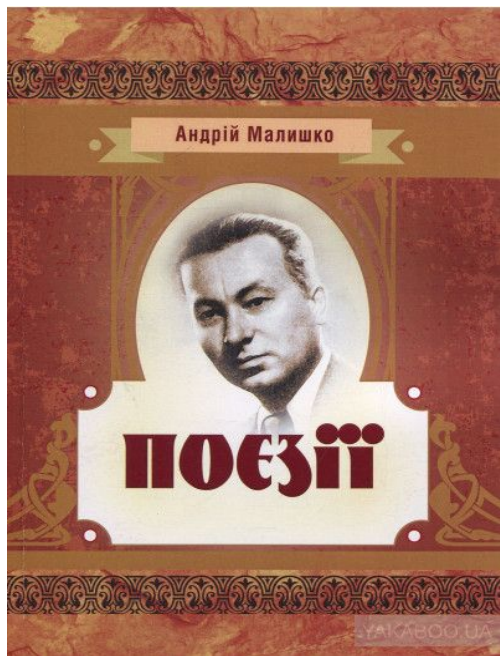
Але голос А.Малишка звучав упевнено, коли мова йшла про його Батьківщину. Він одним із перших після смерті Сталіна порушив питання про голодомор в Україні, став на захист української мови, відмовився брати участь у переслідуванні письменників.

Кращу частину своєї творчості поет присвятив людям праці, щиро й проникливо виражав любов до рідної землі.

Час відправив твори-одноденки А.Малишка в небуття, але він житиме вічно як **неперевершений поет - пісняр.**

Книги А.Малишка

**Мелодія — це мова людських
почуттів. Вона відкриває людську
велич і гідність.**

Кожен з поетів
подумки мріє,
щоб хоч один його вірш
отримав
музичні крила, ставши
популярною піснею.
Малишкові ж птахи-пісні
стали
народними і майорять
високо-високо й сьогодні.

Талановитий поет-пісняр

Новий етап починається з середини 1950-х років. З'являються тексти пісень « Пісня про Київ», «Пісня про рушник», «Ми підем, де трави похилі», «Вчителька» , «Стежина» та ін.

У їх озвученні допомогли такі музичні корифеї, як брати Майбороди, Лев Ревуцький, Олександр Білаш.

Особливо плідним виявився творчий союз із **Платоном Майбородою**. Товаришування переросло у творче побратимство на все життя.

Андрій Малишко
з Платоном Майбородою

«ПІСНЯ ПРО РУШНИК»

У співпраці з композитором Платоном Майбородою народилася «Пісня про рушник». Написана вона в 1956 році до кінофільму «Літа молодії».

Уперше текст опубліковано в збірці А. Малишка «Серце моєї матері».

Текст пісні перекладений 35 мовами світу.

Пісню виконували Квітка Цісик, Ніна Матвієнко, Олександр Пономарьов, сучасний гурт «Експрес» та багато інших виконавців.

«Пісня про рушник»

Пісня про рушник — твір Андрія Малишка, сповідь-спогад ліричного героя, у якій матір дарує синові рушник, вишитий як символ життєвої дороги. Рушник пов'язаний із життєвою долею ліричного героя і з образом його матері. Цей образ — символ чистоти і любові, матері-берегині, яка дала життя, формувала почуття, творила людину. Ліричний герой поезії з великою теплотою згадує свою матір.

“Пісня про рушник”

Рідна мати моя, ти ночей не доспала,
Ти водила мене у поля край села,
І в дорогу далеку ти мене на зорі проводжала,
І рушник вишиваний на щастя дала.

І в дорогу далеку ти мене на зорі проводжала,
І рушник вишиваний на щастя, на долю дала.

Хай на ньому цвіте росяниста доріжка,
І зелені луги, й солов'їні гаї,
І твоя незрадлива материнська ласкава усмішка,
І засмучені очі хороші твої.

І твоя незрадлива материнська ласкава усмішка,
І засмучені очі хороші, блакитні твої.

Я візьму той рушник, простелю, наче долю,
В тихім шелесті трав, в щебетанні дібров.
І на тім рушничкові оживе все знайоме до болю:
І дитинство, й розлука, і вірна любов.

І на тім рушничкові оживе все знайоме до болю:
І дитинство, й розлука, й твоя материнська любов.

«Поміркуймо над прочитаним»

- Якою в спогадах ліричного героя постає мати?
- Якого символічного значення набуває у творі рушник?
- Охарактеризуйте ліричного героя. Яким він постає у творі? Який у нього настрій? Чим він викликаний?
- Назвіть художні засоби. Яка їх роль? Які з них справили найбільше враження і які асоціації викликали?
- Які засоби допомогли авторові досягнути милозвучності й задушевності?
- Розкажіть, який настрій викликав у вас цей твір?

Літературний аналіз твору

Тема: оспівування любові до матері, її щирих почуттів до своєї дитини.

Ідея: ушлявлення шанобливого ставлення до матері-святині.

Основна думка: материнський рушник для її дитини — щастя, доля, любов.

Жанр: пісня

Художні засоби:

Епітети: далека дорога; засмучені очі; незрадлива, вірна усмішка; тихий шелест трав;

Метафори: цвіте... доріжка; щєбєтання дїбров; оживє... і дитинство, й розлука, і вірна любов

Порівняння: рушник простєлю, начє долю

Рефрен:

«І в дорогу далеку ти мене на зорі проводжала,
І рушник вишиваний на щастя дала».

«І твоя незрадлива материнська ласкава усмішка,
І засмучені очі хороші блакитні твої».

«І на тім рушничкові оживє все знайоме до болю:
І дитинство, й розлука, і вірна любов».

Образ рідної матері

- ❖ найрідніша (« рідна мати моя»)
- ❖ лагідна (« ласкава усмішка»)
- ❖ чутлива до краси (« водила мене у поля край села»)
- ❖ красива (« очі хороші блакитні твої»)
- ❖ щира (« твоя незрадлива...усмішка»)
- ❖ турботлива (« ночей не доспала»)

"А смерть він зустрів..."

- Помер Андрій Самійлович Малишко 17 лютого 1970 року. Йому було 57 літ, і його скроні, як і його останні вірші, були молодими. Смерть його сприйнялась як несправедлива, глибоко трагічна для української літератури подія. У своїй поезії "Пам'яті побратима" Микола Нагнибіда написав:

*А смерть він зустрів
наче птиця, -
В польоті, у небі мрій...
І сниться Україні, сниться
Жайворонком в небі Андрій.*

Платон Майборода в своїх спогадах писав: "Андрій Малишко... коли я думаю про нього, в моїй душі оживають чарівні струни його поезії, його ніжнього і бентежного серця".

**ДЯКУЮ
ЗА УВАГУ!**